

Nr 167.

Af herr Berg i Staby, om statsbidrag för å epileptikerhem vårdad, icke sinnesslö fallandesjuk.

En klass af obotligt sjuka, för hvilken vården i Sverige i viss mån kan sägas vara försummad, är de fallandesjukas. Som bekant innefattar man under benämningen fallandesjuka eller epileptici sjuka, hvilkas sjukdomsgrad är synnerligen olika. En del patienter hafva sjukdomen i så lindrig grad, att för dem endast obetydliga absencer då och då förekomma; dessa kunna utan hinder häraf utföra sitt arbete. Andra åter lida af sin sjukdom i så hög grad, att de vare sig på grund af våldsamhet eller mera utpräglad slöhet enligt gällande stadga angående sinnessjuka äro berättigade till inträde å statens hospital och asyl. Mellan nu nämnda grupper finner man emellertid en stor skara lidande — de som i dagligt tal benämnas fallandesjuka — hvilka genom sin sjukdom i större eller mindre grad äro förhindrade att bereda sig stadigvarande arbetsförtjänst och hvilka därför till största delen, när medellöshet föreligger, falla fattigvårdsstyrelserna till last och af dessa ackorderas ut till enskilda personer eller intagas på fattiggårdar. Den särskilda skötsel, som dessa sjuka skulle behöfva, kunna de ej på detta sätt erhålla. Såväl i de enskilda hemmen som på fattigvårdsinrättningar saknas i allmänhet förutsättningar härför, och på de sistnämnda anstalterna blifva i frågavarande patienter ofta utsatta för de öfriga understödstagarnes hat och ovilja på grund af den lynnets egenart som ofta utmärker dem. Att genom ändamålsenlig skötsel mycket skulle kunna vinnas för i frågavarande sjuka torde emellertid vara visst. Många kunna på så sätt förbättras och blifva arbetsföra, för alla kan ernås lindring i deras lidanden. Erfarenheten från vårdanstalter peka tydligt i denna riktning. Skall något i denna väg kunna göras, torde emellertid staten få lof att inskrida hjälpande i större omfattning än hvad hittills varit fallet.

Bihang till Riksdagens protokoll 1912. 4 saml. 59 häft. (Nr 167—168).

Frånsedt de till ofvannämnde grupp hörande, hvilka äro berättigade till intagning å sinnessjukanstalt, har staten hittills lämnat understöd endast åt sådana fallandesjuka, som från barndomen äro sinnesslöa. Till uppfostringsanstalter för sinnesslöa fallandesjuka barn, som äro bildbara, utgår ett statsbidrag af 250 kronor per år för hvarje elev under högst 8 år samt till arbetshem för sådan fallandesjuk, som genomgått dylik uppfostringsanstalt eller annorledes förvärfvat en utbildning motsvarande den sådan anstalt afser att lämna, ett årligt anslag af 100 kronor för hvarje här intagen. Däremot har staten hitintills icke lämnat något som helst understöd åt sådana fallandesjuka, som icke äro sinnessjuka eller sinnesslöa, men på grund af sina ofta återkommande anfall likväl äro i behof att blifva omhändertagna å för dem lämpad anstalt.

Den enda vårdanstalt för fallandesjuka i vårt land torde vara Svenska Diakonsällskapets vid Stora Sköndal. Erfarenheten från denna anstalt har gifvit vid handen, att behovet af vård för dessa sjuka är synnerligen stort; platserna därstädes äro mycket eftersökta, fastän afgifterna måst sättas så höga som 550 kronor per år för tredje klass patient och många mindre fattigvårdssamhällen ej ansett sig kunna på grund af det höga priset hafva råd att söka inträde för sina sjuka.

För detta hem har ofvan nämnda bestämmelser angående understöd från staten verkat så att för en del patienter, de från barndomen sinnesslöa, understöd erhållits, för öfriga däremot ej. Att detta inverkar menligt på utvecklingen af epileptikervården torde vara tydligt. I många fall är det svårt att skilja mellan dessa grupper af sjuka, och gifvetvis har någon lindring i afgifterna ej kunnat medgifvas kommunerna, då det varit omöjligt att sätta afgifterna olika. Skulle däremot anslag af statsmedel kunna påräknas för alla patienter, blefve ställningen mycket klarare och någon minskning i afgifterna skulle kunna företagas.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt får jag hemställa,

att Riksdagen ville besluta, att för å epileptikerhem vårdad icke sinnesslö fallandesjuk erhålles statsbidrag till samma belopp som enligt kungl. kungörelsen af den 13 juni 1908 utgår till arbetshemselev vid anstalt för fallandesjuka sinnesslöa.

Stockholm den 26 jan. 1912.

O. Alfr. Berg,
Staby.